

LIEFDE ZONDER TOEKOMST

Anne May

LIEFDE ZONDER

Toekomst

zorgen voor de liefde #3

anne may



Liefde zonder toekomst
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Anne May

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Simone Lier & Juliëtte Heugen

Eerste uitgave oktober 2021
ISBN 978-94-03635-73-6
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

When you try your best, but you don't succeed
When you get what you want but not what you need
When you feel so tired, but you can't sleep
Stuck in reverse

And the tears come streaming down your face
When you lose something, you can't replace
When you love someone, but it goes to waste
Could it be worse?

Lights will guide you home
And ignite your bones
And I will try to fix you

And high up above or down below
When you're too in love to let it go
But if you never try, you'll never know
Just what you're worth

(Fix you, Coldplay)

- 1 -

River

‘Heb je een oude liefde weer van stal gehaald?’ Snuivend als een speurhond tuurt Eden door het ruitje van de oven. ‘Ruikt goed, wat zijn het?’

‘Brownies.’ Ik ben altijd blij als mensen twee vragen tegelijk stellen, dan kan ik kiezen welke ik wil beantwoorden. De eerste vraag is namelijk een strikvraag, want Eden wil geheid weten waarom ik het bakken weer heb opgepakt.

‘Je hebt een aardige hoeveelheid gemaakt, zo te zien,’ gaat hij verder, loerend op de lekkernij in de oven. Ik ken mijn ex-bonuszoon al langer dan vandaag, ruim twintig jaar om precies te zijn, en het mag nu wel duidelijk zijn dat die gozer op een missie is. ‘Is het voor een speciale gelegenheid?’

‘Een vergadering,’ antwoord ik en gebaar dat hij op moet staan om zich uit de voeten te maken. Mijn appartementje is geschikt voor twee personen, mits ze zich allebei in een andere ruimte bevinden. Met z’n tweeën in de keuken staan is geen optie.

‘Je bakt voor iemand op je werk?’

‘Nee.’ Ik negeer weer de vraag die tussen de woorden door galmt. ‘Ik zei net dat ik dit gemaakt heb voor een vergadering. Een flatvergadering welteverstaan en er is gevraagd of iedereen iets eetbaars wil meenemen.’

‘Oké, en dan maak jij chocolade-karamelbrownies waarvoor je vier uur lang gecondenseerde melk in een blik moet koken om de karamel te maken?’ Geamuseerd slaat Eden zijn armen over

elkaar. Hij bekijkt me met die guitige donkere ogen van hem, alsof ik zijn favoriete onderzoeksobject ben, en ik kan niet anders dan spijt hebben van het feit dat ik dat soort details aan hem heb verteld.

‘Tja,’ zeg ik schouderophalend. ‘Ik vind deze dingen gewoon lekker, en vandaag had ik de tijd.’

‘Hmmm.’ Met een nog diepere frons in zijn voorhoofd – alsof hij dus echt heel hard nadenkt – klimt hij op een van de twee barkrukken die ik nog in mijn keuken heb weten te proppen, en maakt een blikje cola open. ‘Ik dacht dat je net vertelde dat je een twaalf-uursdienst achter de rug had, waardoor je bijna te laat was op je afspraak bij de internist en je vervolgens je auto verkeerd parkeerde bij de supermarkt en...’

‘Ja, ik ken het verhaal,’ kap ik hem af. ‘Ik was er immers zelf bij. Het leek me gewoon leuk om dit weer eens te maken.’

‘Zeker.’ Eden knikt instemmend. ‘En ik blijf hier net zo lang tot ze klaar zijn, zodat ik ze kan testen.’

‘Als je dit keer ook maar echt wacht tot ze klaar zijn, en niet eerder de oven opentrekt.’ mompel ik. Eden was vijf toen ik hem leerde kennen als het zoontje van mijn vriend. We hadden toen nog niet echt een relatie en Eden zag mij gewoon als een oppas die soms wat langer bleef gamen met zijn vader of die weleens bleef logeren. De eerste keer dat ik chocoladecake bakte was op de zevende verjaardag van Eden. Ik had totaal geen ervaring in bakken met kinderen, was in principe zelf nog een kind met mijn zeventien jaar, en terwijl ik de beslaghaken stond af te wassen deed Eden de oven open om de cake te proeven. Het leverde ons een ritje naar de Eerste Hulp op, een super-teddybeer voor Eden en de eerste echte ruzie tussen Sjoerd en mij.

‘Had jij toen serieus zelf je hand ook gebrand zodat we allebei een hand in het verband hadden?’

Eden heeft dat altijd een machtig mooi verhaal gevonden. Hij pijn, ik pijn. Waarschijnlijk is toen ons verbond gesloten.

‘Maar dat was nep, toch?’ Die vragende blik in zijn ogen ken ik uit duizenden. Vanaf zijn puberteit heeft hij die geperfectioneerd. Het is niet alleen de vraag die erin schuilt, maar ook de smeekbede

om een ontkennend antwoord.

Je had toch niet echt pijn?

Omdat hij en ik allebei weten wat ik eigenlijk zeg als ik toegeef dat het weldegelijk echt was.

‘Pak jij alvast de ovenwanten.’ Ik wijs hem op de roze met gele ovenhandschoenen die op het aanrecht liggen, zodat ik niet tegen hem hoeft te liegen. ‘Ik denk dat de brownies zo gaar zijn.’

‘Had je de tijd ingesteld dan?’ Eden wijst naar de klok op mijn oven die al maandenlang 00:00 aangeeft.

‘Ik kijk altijd op mijn telefoon.’ Om duidelijk te maken wat een telefoon is, haal ik het ding uit mijn zak precies op het moment dat er een schel ‘ping’ geluidje klinkt om aan te kondigen dat er een berichtje binnenkomt. Alsof ik Pavlovs trouwe labrador ben, die dit keer wel goed is afgericht, gaan mijn mondhoeken omhoog bij het zien van de afzender.

‘Wat?’ Eden kijkt me inschattend aan, alsof hij al helemaal doorheeft wat hier aan de hand is.

‘Gewoon een foto van een vriend,’ verklaar ik. ‘Mijn hardloopmaatje.’

‘Oh, echt? Wie is dat dan?’ Hij gebaart dat hij mijn telefoon wil zien, en met een lichte aarzeling geef ik hem wat hij wil. Natuurlijk kan ik weigeren, het is mijn telefoon, maar in de tijd dat Eden en social media toch wel een dingetje werden, had ik bedacht dat je als ouder net zo open moet zijn als dat je wilt dat je kind is. Oftewel, ik doe alsof het heel normaal is dat mijn kind – bonuskind in dit geval – in mijn telefoon kijkt, omdat ik dat ook wil doen met zijn telefoon. Dat hij het uit nieuwsgierigheid doet en ik vanuit het oogpunt van een bezorgde ouder die wilde voorkomen dat zijn kind ten prooi zou vallen aan allerlei internetpsychopaten, laat ik maar even achterwege.

‘Waar is dit dan?’ vraagt Eden al wijzend op het scherm.

‘Ergens in duin,’ geef ik als onderschrift bij de foto. ‘Dat is het uitzichtpunt dat je ziet als je vanaf het ziekenhuis hiernaartoe rijdt.’

‘Oh ja.’ Eden ziet het nu ook. Het is verder geen bijzondere foto en ik denk dat Anne dit alleen maar stuurt omdat we daar

altijd pauzeren als we zijn gaan wandelen. Misschien weet hij wel dat ik dat een van de mooiste plekken vind. Je hebt zo'n bijzonder uitzicht als je zo hoog staat.

'En dit is je hardloopmaatje?'

Tot mijn schrik zie ik dat Eden een andere foto voor zich heeft. Een foto die niet bedoeld is voor andermans ogen.

'Staat die oven niet te heet?' Het is een heel doorzichtige poging om Eden af te leiden en zo mijn telefoon terug te pakken. Geen idee hoe hij die foto zo snel heeft opgezocht, want hij staat namelijk niet in mijn WhatsApp-mapje. Het is een foto die ik niemand nog heb laten zien, omdat ik hem stiekem heb gemaakt. Anne en ik zaten boven op die duintop, leunend tegen het betonnen uitkijkpunt. Anne staarde naar iets in de verte, de zon scheen zo mooi op zijn gezicht en het deed iets met zijn ogen waardoor ik er wel een foto van moest maken. Dit beeld wilde ik voor eeuwig in mijn geheugen geprent hebben. En er was nog iets. Dat was de eerste keer dat ik besepte hoe sterk het verlangen was om hem te kussen. Natuurlijk wilde ik dat al eerder, maar ik kon het nog weerleggen. Met alleen vriendschap was ik al de koning te rijk. Tot dat moment. Vanaf toen wilde ik alleen nog maar meer.

'En je gaat alleen met hem hardlopen?' Eden heeft zijn ene wenkbrauw iets opgetrokken. Hij gedraagt zich als een pedagogisch verantwoorde ouder die de onderhandeling gaat inzetten, met als inleg mijn telefoon die hij nog steeds vastheeft.

'Soms drinken we ook een kopje thee na afloop, of ik maak iets te eten klaar en dan dineren we samen.'

'Wat leuk.' Vertederd kijkt Eden naar de foto. 'Echt een leuke man, waar hebben jullie elkaar ontmoet?'

Dit is echt de omgekeerde wereld waarbij ik als beginnende puber mijn ontluikende liefdesleven uit de doeken doe aan mijn veel te nieuwsgierige ouders. Snel gris ik mijn telefoon uit zijn handen, voordat het echt uit de hand loopt. 'Hij woont hier in het penthouse.'

'Het penthouse?' Edens onderkaak zakt nog net niet op zijn borstbeen.

'Dit gebouw is van zijn vader,' help ik hem direct uit zijn

droom. 'En het is een showwoning, dus Anne moet af en toe maken dat hij wegkomt als er mensen komen kijken hoe hun loftwoning of penthouse eruit kan gaan zien.'

'Maar als bewoner van deze flat heeft Anne wel gewoon inspraak?'

'Uiteraard,' mompel ik.

'Dus dan is hij ook aanwezig bij de flatvergadering.' Eden grijnst zo triomfantelijk dat ik zijn ontdekking niet meer hoef te ontkennen of te bevestigen. Gelukkig voor mij gaat de timer op mijn telefoon af en kan ik Eden afleiden met de brownies.

-2-

Anne

‘Kun je het nog bijhouden?’ vraagt Silas, die al leunend tegen een vermolmd houten hekje op mij staat te wachten alsof hij hier al uren vertoeft. We zouden ‘eventjes’ naar de uitkijktoren rennen die boven op een duintop staat, maar dat was achteraf gezien best een ambitieus plan. Al hijgend sleep ik me de laatste traptreden op. Silas vertoont geen enkel spoor van vermoeidheid. Met mijn handen op mijn knieën probeer ik mijn hartslag weer enigszins in gelijke pas te krijgen met mijn ademhaling. Het uitzicht vanaf hier over het duingebied is prachtig, maar ik heb het idee dat de duinen golven. Ze gaan in ieder geval op en neer en het is net alsof mijn horizon schommelt als een bootje op zee.

‘Gaat het? Of moet ik een SEH-arts bellen?’

‘Erg lollig,’ pers ik eruit. ‘Ik wilde je gewoon de gelegenheid geven om ook eens een keertje te winnen.’ Ik knoop het vest van mijn middel om het zweet van mijn voorhoofd te deppen. Gelukkig heb ik wel een korte broek aangetrokken, anders was ik onderuitgegaan van de hitte.

‘Ben je toch nog sportief,’ grinnikt Silas. ‘Ik dacht dat je best veel oefende tegenwoordig.’

‘Blijkbaar niet zoveel als dat jij doet,’ kaats ik terug. Hij is duidelijk aan het vissen naar het waarom en met wie ik veel oefen, maar ik ga echt niet happen. Zogenaamd diep verzonken in mijn concentratie leg mijn handen naast hem op de houten balk – of wat er nog van over is – om een paar rek- en strekoefeningen te

doen. Al mijn spieren trillen en mijn kuiten beginnen spontaan te jammeren bij het idee dat we ook nog naar beneden moeten. Silas staat er wat mij betreft iets te relaxed bij.

‘Ik oefen voor marathons, Anne. Al jaren, en ik loop ze ook al jaren uit.’

‘Met andere woorden: ik moet jou niet uitdagen?’

‘Mag wel, hoor, maar dan zou ik toch een andere uitdaging nemen als je ook nog wilt winnen.’

‘Hoogmoedlijer.’ Ik geef hem een vriendschappelijke stomp zodat hij weer uit zijn droomwereldje gewekt wordt. Zodra ik overeind sta, duizelt het voor mijn ogen. ‘Shit hé.’ Ik moet tegen het hek aanleunen om rechtop te blijven. ‘Dit is echt niet leuk meer.’

‘Wat heb je dan?’ Silas kijkt me met een bezorgde blik aan. Dat hij ook arts is, is aan de ene kant een geruststellende gedachte. Aan de andere kant moet ik er wel rekening mee houden dat hij op de geriatrie werkt. De meeste patiënten die daar tegen de vlakke gaan, hebben waarschijnlijk een niet-reanimeren-badje, dus geoefend is hij niet op dat gebied. Als chirurg in opleiding ben ik dat ook niet, maar ik ga er niet van uit dat ik iemand moet reanimeren die met gemak de marathon van Rotterdam uitloopt en al maanden aan het oefenen is voor die van New York.

‘Ga anders even zitten.’ Met zijn hand op mijn schouder troont Silas me naar de uitkijktoren. Het is een soort betonnen gebouwtje in de vorm van een zeshoek met een gek koepeltje als dak. We moeten even zoeken naar een veilig plekje om te zitten, want het is ook een geliefde plek voor jongeren om graffiti te spuiten en bierflesjes kapot te gooien.

‘Moet ik anders iemand voor je bellen?’

‘Nee hoor,’ antwoord ik terwijl ik mijn eigen telefoon tevoorschijn haal. ‘Het is gewoon een duizeling, die gaat zo weer over.’ Ik maak een foto van het uitzicht en app die naar River.

De vinkjes worden blauw, maar hij reageert niet. De teleurstelling die ik voel probeer ik zo streng mogelijk toe te spreken. Hij heeft het vast te druk met andere dingen.

‘Welk rondje loop je normaal dan?’ Silas laat zich naast me

zakken. Het is gewoon oneerlijk hoe fit hij er nog uitziet. Voor mijn gevoel ben ik een uitgewrongen dweil.

‘Het rondje dat we zojuist gelopen hebben doe ik regelmatig. Of we lopen tot de meertjes en dan over dat drieheuvelpad weer terug. Heel soms gaan we ook naar het strand en dan lopen we terug een stuk over de boulevard om een ijsje te halen.’

‘Klinkt goed. En doen jullie dat ook in dit tempo?’

‘Nee,’ geef ik toe. Ik masseer mijn kuiten om de doorbloeding weer op gang te krijgen. ‘Meestal wandelen we.’

‘Waarom hebben we nu dan het hele stuk gerend?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Omdat jij en ik dat vroeger ook deden?’

Het is gek hoe een simpele gebeurtenis ineens een soort wig is tussen vroeger en heden. Voordat ik op de Eerste Hulp terecht kwam omdat ik een overdosis laxepillen had genomen, hield ik op mijn gemakje Silas bij tijdens een rondje hardlopen. De afstand pasten we natuurlijk aan op mijn conditie, want Silas heeft het uithoudingsvermogen van een afgetraind paard, maar ik hield het wel met gemak vol. Dat kan ik nu niet zeggen. Zelfs de trap oplopen naar mijn penthouse voelt als het beklimmen van de Mount Everest.

‘En wat zegt River hierover? Want hij heeft toch een soort schema voor je opgesteld?’

Ik knik. ‘Hij zegt dat je net zo gezond bent als je darmen, en aangezien ik die de laatste jaren niet echt netjes heb behandeld, lijkt ik nu de rekening te moeten betalen. Het is gewoon zo lastig.’ Gefrustreerd leun ik met mijn hoofd tegen het beton achter me. Uiteraard heb ik nog even een blik geworpen op mijn telefoon.

Nog steeds geen berichtje.

‘Sommige dingen hebben gewoon tijd nodig.’ Silas werkt zich weer overeind en steekt zijn hand uit om me omhoog te helpen. ‘Gewoon wandeltempo terug?’

‘Lijkt me een goed idee.’ Al voel ik er meer voor om op zijn rug te gaan zitten. Ik doe mijn vest weer aan omdat ik het zo meteen toch weer koud ga krijgen. Met een paar benen die me doen denken aan een boottochtje op een veel te woeste zee, lopen we het trappetje

af naar beneden. Het is gewoon een schelpenpad waar om de zoveel stappen een verhoging als tree is aangebracht omdat het anders te steil naar beneden is. Als we onder het hek door waren gekropen, hadden we de kortere route kunnen nemen, maar die was dan ook echt een stuk steiler en zanderiger. Heel vroeger deed ik dat weleens met vriendjes. Dan renden we altijd naar beneden zodat we uiteindelijk struikelend over onze eigen benen op het zand vielen en al rollend verder de duintop afkwamen.

Dat waren nog eens tijden. Gewoon tien jaar zijn. Je fiets bij het hek neergooien en het duin in rennen om oorlogje te spelen. Thuiskomen als het donker werd, je broek gescheurd, je jas onder het zand, maar een tevreden gevoel in je buik. Ik mis dat. Vooral dat laatste.

Als we eenmaal beneden zijn aangekomen vervolgen we het pad dat door de duinen leidt. De schelpen knisperen onder mijn voeten. Wit met grijs hecht zich aan mijn gekleurde sportschoenen. Het is rustig vandaag. Het weer nodigt ook niet echt uit om naar buiten te gaan. De lente houdt zich verscholen achter grijze wolken waaruit af en toe een buitje valt. Onze voetstappen werken als een soort mantra. Het kalmeert, en toch krijg ik mijn gedachten niet rustig. Ik baal dat mijn gezondheid me in de steek lijkt te laten. Wat ik ook doe, ik lijk er gewoon niet meer bovenop te komen.

‘Hoe gaat het op je werk?’ Silas vraagt het heel voorzichtig, alsof hij een explosief onderwerp aansnijdt.

‘Goed, hoor,’ antwoord ik. Weer knaagt er iets aan de binnenkant van mijn geweten. Ik ben gek op mijn werk en opleiding, maar ergens wringt er iets. Alsof er toch wat ontbreekt. Misschien heeft Silas daar ook wel last van. ‘En jij?’

Hij haalt nonchalant zijn schouders op. ‘Ik hoop dat ik mijn onderzoek naar alzheimer binnenkort goed weet af te ronden.’

‘Ik wil verder het onderzoek in om uiteindelijk professor te kunnen worden,’ beken ik. Het is ambitieus, maar ik weet dat ik het kan. Het moet gewoon.

Silas kijkt me van opzij aan. ‘Houd je dan nog wel een privé-leven over?’

‘Mijn privéleven bestaat uit slapen en eten,’ antwoord ik al schouderophalend. ‘Meer niet.’

De meelevende blik die Silas me schenkt, neger ik. De laatste tijd krijg ik die wel vaker omdat men denkt te weten waarom ik die pillen nam. Voor de zoveelste keer kijk ik op mijn telefoon. Nog steeds geen berichtje van River. Hij kon vandaag niet sporten. Waarom zei hij niet, en daar hoeft ik natuurlijk geen probleem van te maken. We zijn immers gewoon vrienden. Toch baalde ik. Uiteindelijk heb ik Silas meegevraagd omdat ik me aan het schema wilde houden.

‘Leuk T-Shirt heb je trouwens aan.’ Silas wijst naar het stukje stof dat nog net te zien is, omdat ik mijn vest bijna tot bovenaan heb dichtgeritst. ‘Wat staat er nou precies?’

‘*I can’t think straight.*’ Ik trek de rits naar beneden zodat hij de tekst beter kan lezen. Mijn favoriete figuur uit Ice Age – die maffe wezel – staat er ook op.

‘En waar staat die wezel op?’

‘Een surfboard. Dit shirt was eigenlijk van River, maar voor hem was ‘ie te klein, dus hij vroeg of ik hem wilde. Hij dacht wel dat ik hem leuk vond.’

‘Dit shirt was eigenlijk van River?’

Ik snap niet helemaal waar Silas heen wil met die opmerking. ‘Het is toch gewoon een shirt. Ik vind hem leuk.’ Ik doe mijn vest weer goed in de hoop dat hij er gewoon over ophoudt.

‘*I can’t think straight,* en een wezel die surft op een surfboard met regenboogkleurtjes.’ Silas kijkt me met een veel te grote grijns aan. Dit gesprek gaat de verkeerde kant op. Mijn buik begint te rommelen en mijn hart is spontaan vergeten waarvoor het ontworpen is.

‘Sprintje naar het Strandhuis?’ stel ik voor omdat ik weet dat Silas altijd is af te leiden met eten. ‘Dan trakteer ik op cheesecake.’

‘Weet je dat...’

Nog voor hij uitgesproken is, zet ik mijn sprint in. Dit moet me toch wel lukken? Zeker met cheesecake als beloning.

-3-

River

Het was natuurlijk naïef om te denken dat Eden bedwelmd zou worden door de geur van suikerzoete chocolade en daardoor het onderwerp ‘Anne’ op een plankje ergens achter in zijn geheugen zou zetten. Natuurlijk ging hij erover door. Of ik nog leuke dingen met hem ging doen, of Anne misschien meer was dan alleen een goede vriend en of ik hem mee ging vragen naar het optreden van Nikkie, Edens favoriete ‘tante’ die in zijn ogen niets verkeerd kan doen. Dat ik weet dat zij Edens eerste joint heeft gedraaid, vertel ik maar niet. Net als de reden waarom Anne en ik gewoon vrienden zijn, en er niet meer tussen ons mogelijk is. Hoe begripvol Eden ook is omdat hij denkt te weten hoe het zit.

Het blijft me verbazen hoe heerlijk simpel hij de wereld nog steeds ziet. Wat dat betreft is hij in al die jaren nog steeds die jongen gebleven die elke dag de wereld weer met heel onschuldige ogen bekijkt, en eerst de mooie dingen in het leven ziet. Ik hoop maar dat ik iets heb kunnen bijdragen aan zijn levensgeluk.

‘Jij mag toch ook gelukkig zijn?’ Eden graait gretig nog een brownie van de schaal.

‘Ik ben gelukkig, Eden. En ik zou nog een beetje meer gelukkig zijn als die schaal vol bleef. Anders heb ik niets voor de vergadering straks.’

‘Je hebt je stralende lach, Ro. Een gouden karakter, en een goddelijk lichaam.’

‘Eden!’ Ik wil hem berispen zoals ik normaal altijd deed, maar

die vlieger gaat nu natuurlijk niet op.

'Sorry.' Schuldbewust kijkt hij me aan vanonder die donkere wimpers van hem. 'Dat mag ik natuurlijk niet zeggen over mijn eigen pa.'

'Ik ben niet je...'

'Je bent meer een vader voor me dan ik ooit heb gehad.' Eden propt nog snel een brownie in zijn mond, en drukt dan een kus op mijn slaap. 'Have fun, Ro. En vergeet niet te leven.'

'Jij ook niet,' mompel ik hem na. Hij zwaait bij de voordeur en dan is hij weg. Voor mij is het ook tijd om te gaan. Echt indrukwekkend is mijn schaal met brownies niet meer. Ik hoop maar dat iedereen wat heeft meegenomen, anders zijn we snel uitgegeten. Voordat ik ze bedek met aluminiumfolie tel ik nog een keer of ik er wel genoeg heb, en of ze er niet al te mislukt uitzien. Gek, want de afgelopen twee jaar heb ik me nooit druk gemaakt over de mening van iemand anders. Logisch ook, want er was niemand anders. Behalve op mijn werk, maar dat is werk. Mijn leven. Iets waarvan ik honderd procent zeker weet dat ik het kan. Blijkbaar valt brownies bakken voor een vergadering onder een heel andere categorie dan spoedeisende hulp.

Met een harts slag die hint naar een paniekaanval haast ik me het trappenhuis in. Op naar de derde verdieping. Anne woont in het penthouse en ik durf er mijn salaris om te verdedden dat hij met de lift komt. Van traplopen krijgt hij een rood hoofd, zegt hij. Het lijkt me eigenlijk wel fijn om hem hier tegen het lijf te lopen. Rode kop en al. Helaas is er van Anne nog geen spoor te bekennen tot ik ergens tussen de eerste en tweede verdieping voetstappen hoor.

'Oh, buurman!' klinkt een vervelend hoge stem achter me. Dubbel vervelend omdat de toon van haar stem samen met het getik van haar hakken resoneert in mijn gehoorgang en omdat ik weet waarom ze met zo'n hoge stem tegen me praat en ik niet zo goed weet hoe ik dat op een subtiele manier moet afkappen.

'Buurman,' kwettert de buurvrouw weer. 'Wat heeft u nu?'

'Brownies.'

'Ik heb het bij een lekkere borrel gehouden.' Ze houdt een

fles met bubbels omhoog. Het felblauwe label past precies bij de hysterisch rode kleur van haar lippenstift en het neonroze truitje dat ze draagt. 'Ik ben trouwens Jolanda.' Met kordate stappen loopt ze achter me aan de trap op.

'Hoi Jolanda, ik ben River.' De leugen is sneller dan het besef dat ik mezelf misschien voorgoed heb omgedoopt. De dag dat ik mezelf voorstelde aan Silas en Anne als 'River' was gewoon een uiting van een pestbui die ik op dat moment had. Anne had wat mij betreft iets te veel aandacht voor de tatoeages op mijn arm, vooral die met de tekst *cry me a river*, en Silas kon ik gewoon niet uitstaan omdat ik dacht dat hij de vriend van Anne was. Ik schat mensen wel vaker verkeerd in. Maar ja, nu heb ik dus twee namen.

'River?' herhaalt Jolanda. 'Wat een ontzettend sexy naam.'

'Dank je.' Beleefdheidsgetrouw glimlach ik, maar ik neem me wel voor dat, zodra de gelegenheid zich voordoet, ik voor eens en voor altijd duidelijk maak dat ze van mij niets hoeft te verwachten op dat gebied.

Zodra de deur bij Silas voor ons opengaat zie ik hem al met zijn ogen draaien en tot mijn grote geluk stuurt hij Jolanda gelijk door naar de keuken waar ze de brownies kan afgeven. Waar ik minder blij mee ben is dat ze ermee te koop loopt alsof ze die dingen zelf heeft gebakken.

Of alsof ze erbij was toen ik ze bakte.

Dat besef daalt pas op me neer nadat ze heeft gezegd dat we anders voor niets 'gesport' hebben. Ze zegt het met een knipoog, want ze doelt op het traplopen wat we zojuist gedaan hebben, maar op deze manier lijkt het net alsof ze iets heel anders bedoelt. En de enige die dat absoluut niet mag denken komt net op dat moment de keuken uit met een dienblad vol glazen en bordjes: Anne.

Anne weet van zichzelf niet hoe goed hij eruitziet. Ik weet dat toevallig wel en mag er graag naar kijken. Hij heeft niet alleen een lijf om bij weg te dromen, het is bij hem echt het totaalplaatje. Die verfrissend blauwe ogen, dat rode haar en dan die sproetjes. Ik kan de rest van mijn leven spenderen met het tellen van al die sproetjes op zijn huid. Als het zou kunnen. Maar het kan niet.

Vriendschap, hou ik mezelf voor. Vrienden zijn met Anne is meer dan ik me mag wensen. Ik trek mijn mondhoeken op, sta op het punt om iets zinnigs te zeggen, maar Jolanda die uit de keuken komt stormen, en daarbij bijna Anne omverloopt, verbreekt het moment tussen hem en mij met een domme vraag die ze afsluit met ‘...toch, Riv?’

Anne verdwijnt zonder iets te zeggen naar de woonkamer. Met tegenzin, en met Jolanda in mijn kielzog, ga ik erachteraan. Ik heb hem helemaal geen berichtje meer teruggestuurd vanmiddag. Wat stom van me.

...

De vergadering heeft iets weg van een uit de hand gelopen borrel. Er is genoeg te eten en te drinken en de zaken die besproken moeten worden, worden zo lang uitgesteld dat de daadwerkelijke vergadering nog geen tien minuten duurt.

Dat was wat mij betreft tien minuten te lang, want op het moment dat Silas de vergadering aankondigde, plantte Jolanda zich naast me op de veel te krappe tweezitter. Ik had nog een klein hoopje dat Anne naast me op de leuning zou komen zitten, maar hij zonderde zich af en bleef al leunend tegen de eettafel staan, alsof hij een toeschouwer was en er niet bij hoorde.

Bij het laatste punt, het aanpakken van de tuin, werp ik me op als vrijwilliger en kijk dan hoopvol in zijn richting. Misschien wil hij dit wel samen met mij doen.

‘Ik ben niet zo van het schoffelen,’ zegt hij al schouderophalend. Voor Jolanda is dat natuurlijk het moment om zich op te werpen als vrijwilliger.

‘Ik heb hele groene vingers,’ roept ze enthousiast. ‘En als tegenprestatie hoop ik dan dat jij me gaat leren hoe ik die goddelijke brownies moet bakken.’

‘Eigenlijk is het een geheim recept,’ lieg ik.

‘Houden zo,’ zegt Silas lachend. ‘Dan huren we jou voortaan in als browniebakker. Want ze zijn echt fantastisch. Vind je ook niet, Anne?’

Wat Silas doet is goed bedoeld, maar het maakt mij ongemakkelijk. Anne wil niet bij dit gesprek betrokken worden. Ik weet niet of dat aan het onderwerp ligt, of aan mij. Onverschillig haalt hij zijn schouders op.

‘Heb je ze nog niet geproefd?’ vraag ik.

Al hoofdschuddend antwoordt hij dat hij niet zo’n trek heeft.

‘Je moet wel meer eten, hoor,’ mengt Jolanda zich gelijk in het gesprek. ‘Ik ben echt jaloers op jouw lijntje, maar ik zou er niet alles voor laten staan. Zeker niet die overheerlijke brownies van Riv.’ Ze lacht veel te hoog, en ze slaat ook net een beetje te hard op mijn bovenbeen. Het doet geen pijn. Niet fysiek in ieder geval, maar uit gewoonte verstar ik.

‘Zag ik Eden hier nou vanmiddag?’ Miriam werpt me onbewust een reddingsboei toe. Dankbaar klamp ik me eraan vast.

‘Ja, hij heeft de brownies getest,’ antwoord ik. Hopelijk vraagt Miriam door over Eden. Ze kent hem via Gideon, omdat een van zijn bandleden Edens beste vriend is en die twee de laatste tijd heel veel met elkaar optrekken. Zoveel zelfs dat Eden soms wordt getipt als nieuw bandlid van *Rebellion*. Niet dat hij zo muzikaal is, maar dat terzijde. Als hij maar lol heeft. ‘Volgens mij zijn ze zelfs een tournee aan het plannen met z’n vieren.’ Het is slechts een gerucht dat ik heb gehoord, maar het kan een draadje zijn om dit gesprek door te zetten. Miriam lijkt er helaas niet al te gelukkig mee.

‘Ik heb ze erover horen praten. Maar ik weet niet.’ Ze laat haar woorden even in de ruimte hangen omdat iedereen die hier zit heus wel weet waarom zij het niet zit zitten. ‘Eden zei dat hij iets kon regelen via zijn werk, maar we moeten het eerst nog even afwachten.’

‘Eden is wel goed in regelen,’ probeer ik haar gerust te stellen. Niet dat het veel zal uithalen. Hoe goed Eden ook kan regelen, Gideon is en blijft verlamd en heeft de nodige zorg nodig. Ook tijdens een tournee.

‘Sorry,’ breekt Jolanda weer in. ‘Gideon ken ik, dat is die knappe rocker in een rolstoel, maar wie is Eden?’

Het is jammer dat Miriam geen heethoofd is, anders had ze hier een mooie reden gehad om eens flink uit haar slof te schieten, maar

ze stopt al glimlachend een kaaskoekje in haar mond. Nu ben ik dus aan zet. Dit is mijn kans om te vertellen hoe het echt zit.

‘Eden is mijn bonuszoon,’ antwoord ik zo kalm mogelijk. ‘Of eigenlijk ex-bonuszoon, want ik ben gescheiden en hij is de zoon van mijn ex-partner. Maar ik zie hem nog regelmatig. Hij is net zo gek op surfen als ik en hij geeft hier ‘s zomers ook les.’

‘Dus je bent gescheiden?’ Jolanda kijkt me begripvol, maar ook hongerig, aan. Anne durf ik helemaal niet aan te kijken. Hem heb ik nooit zo uitgebreid verteld over Eden. Hoe moet het dan voor hem voelen, nu ik zulke details zomaar op tafel gooi? Al die tijd dat we samen optrekken hebben we het over van alles, maar niet over dit soort zaken. We bespreken algemene dingen: ons werk, de flat, films, boeken, vakantie – iets waar Anne niet aan doet – maar ik heb hem nog nooit verteld dat ik een bonuszoon heb. Iemand van wie ik zielsveel hou en die ik nog regelmatig zie. Als ik Anne vertel over Eden, moet ik hem ook vertellen over Sjoerd. En als ik over Sjoerd vertel, dan ziet Anne wie en wat ik werkelijk ben. Dat moet ik vanavond zien te voorkomen. Jolanda legt weer even haar hand op mijn knie.

‘Wanneer ben je gescheiden?’ vraagt ze met zo’n akelig zachte stem waar het begrip vanaf druipt.

‘Officieel twee jaar geleden,’ antwoord ik kortaf.

‘Zijn jullie lang getrouwd geweest?’

‘Officieel tien jaar, maar wij zijn ongeveer twintig jaar samen geweest.’

‘Jeetje, dat is best lang.’ Jolanda knijpt heel zachtjes in mijn bovenbeen. ‘Waren jullie dan al zo jong bij elkaar, want volgens mij ben je nog niet zo oud.’

‘Age is but a number,’ probeer ik gekscherend het gesprek dood te slaan. Ik weet wat ze wil, haar geflirt valt niet te missen, maar daar ga ik echt niet in mee. Het is niet zo dat ik bang ben om te vertellen dat ik op mannen val, ik ben zelfs van mening dat het niet iets is wat je apart zou moeten benoemen. Wat ik wel vind is dat sommige informatie gevoelig ligt, en privé is. Dit is daar een voorbeeld van en de enige met wie ik het zou willen bespreken is druk bezig met het opruimen van de spullen. Abby is ook opgestaan

om hem te helpen en de rest volgt als vanzelf. Miriam zet haar spullen in de keuken en moet dan weg vanwege Gideon. De onderbuurman loopt direct met haar mee. Anne en Abby ontfermen zich over de vaat en ik wil wachten tot Jolanda weggaat, maar ze heeft duidelijk een missie. Ze begint een onsamenhangend verhaal over een vriendin van haar die ook gescheiden is, en nu in een soort vechtscheiding is beland. Haar rol is die van begripvolle steun en toeverlaat. Zo te horen solliciteert ze naar eenzelfde functie bij mij. Tijd om me zo beleefd mogelijk uit de voeten te maken.

‘Ik breng dat nog even naar de keuken,’ zeg ik al wijzend op de schaal met gevulde tomaatjes. Nog voor ze een antwoord heeft kunnen geven, spring ik op en haast ik me die kant op. Ik moet gewoon iets laten merken aan Anne waardoor deze avond iets minder waardeloos voelt als dat ‘ie was. Hij heeft niet eens mijn brownies geproefd, en ik weet zeker dat hij die lekker had gevonden.

‘Gewoon een beetje misselijk,’ hoor ik hem tegen Silas zeggen. Ze staan naast elkaar bij het aanrecht met hun ruggen naar me toe. Het is een gesprek tussen Silas en Anne, ik heb daar niets mee te maken en toch merk ik op dat die brownies hadden kunnen helpen. Echt het advies van een egoïstische SEH-arts. Anne geeft ook helemaal geen reactie, en om wat minder zinloos over te komen complimenteer ik Abby met de gevulde tomaatjes die ze heeft gemaakt. Ik vraag haar zelfs wat erin zit, terwijl ik dat natuurlijk allang doorheb, maar ik wil gewoon nog even langer in de buurt van Anne blijven staan om zijn aandacht te trekken en een glimlach van hem te krijgen. Of iets anders waarmee hij duidelijk kan maken dat hij niet boos op me is.

‘Heb jij ze geproefd?’ vraag ik aan Anne als ik de schaal strategisch naast hem op het aanrecht neerzet. Anne schudt zijn hoofd. ‘Het lijkt een beetje op wat we laatst hadden.’ Ik pak een tomaatje en hou die voor Annes mond. ‘Proef maar.’

Anne twijfelt zichtbaar en ik probeer hem nogmaals over te halen met de woorden dat ik zeker weet dat hij dit lust. En dan doet hij het. Hij hapt toe. Als hij het eten van dit tomaatje net zo ervaart als wat ik voel op dit moment, dan wil hij nooit meer iets

anders. Voor mij is dit goud waard. Bij het eerste hapje raken zijn lippen mijn vingers, maar bij de volgende hap gaat mijn duim een stukje zijn mond in. Ik wil mijn hand op zijn wang leggen, mijn duim in en uit zijn mond laten gaan, steeds dieper waardoor zijn pupillen zich verwijden en ik onder ga in zijn vochtige warmte. Ergens halverwege die gedachten heeft mijn pik de rol van mijn duim overgenomen en met al mijn macht moet ik mezelf tot de orde roepen. Het lukt, met moeite, en om mezelf te belonen lik ik mijn eigen duim af om het kleine beetje Anne waar ik bij kan, te kunnen proeven.

Anne

'Oh, waarom nou toch!' Mijn wanhoopskreet slaat niet alleen op mijn sleutelbos die voor de tweede keer uit mijn vingers glipt. Dit gaat over het hele gebeuren van vanavond, wat indirect de oorzaak is van mijn falen om mijn voordeur open te krijgen. Rivers duim op mijn lip. De strelende beweging die hij maakte, en daarna zijn tong die heel subtiel de roomkaas van zijn eigen huid likte. Ik zag het vanuit mijn ooghoek gebeuren en het was misschien een heel simpel gebaar, maar het was zo verdomd sexy dat het verboden zou moeten worden om dat soort dingen in het openbaar te doen.

'Kom op nou.' Mijn sleutel geeft nog steeds niet thuis als ik hem in het slot probeer te steken. 'Ben je ineens gegroeid of zo?' mompel ik tegen het metalen ding. Ik word hier zo gefrustreerd van. Mijn blaas staat op klappen en mijn hoofd ontploft door alles wat er is gebeurd en gezegd. River heeft blijkbaar een ex-bonuszoon én de onverdeelde aandacht van onze onderbuurvrouw Jolanda. Of Jolande. Dat vergeet ik telkens. Wat ik niet meer ga vergeten is hoe ze haar hand op het been van River legde, en hoe hij die daar gewoon liet liggen. Ik had haar op z'n minst vernietigend – mijn standaard blik volgens Silas – aangekeken, maar River liet het gewoon gebeuren.

'Oh, in godesnaam, ga open,' grom ik tegen de deur. Ik plas bijna in mijn broek en de gedachte aan River met een hand op *mijn* knie maakt de druk op mijn blaas niet minder. Hij zag er

vanavond gewoon te perfect uit met zijn mooie nauwsluitende jeans en die linnen blazer. Dat slordige knotje in zijn haar verleidde me om aangeraakt te worden. De fantasie om zijn haren langs de huid van mijn handpalm te voelen begint mijn leven steeds meer te overheersen. Net als het verlangen om met mijn vingertoppen langs de haartjes van zijn baard te gaan, zijn bril voorzichtig van zijn neus af te halen en hem dan te zoenen tot ik echt bijna in mijn broek plas. 'Fuck it.'

'Anne?'

Ik staar naar mijn sleutels in mijn hand om het moment nog even te rekken eer ik het onderwerp van mijn vurige gedachten onder ogen kom. Langzaam begint het besef in te dalen waarom ik mijn deur niet openkrijg. Je zou niet zeggen dat ik hoogbegaafd ben. Volgens de tests op school dan.

'Mijn werkbos,' zeg ik al lachend, terwijl ik me omdraai en mijn sleutelbos die ik op mijn werk gebruik omhooghoud. 'Daar krijg ik mijn eigen voordeur niet mee open natuurlijk.'

'Nee, dat wordt lastig,' River lacht nu ook. In mijn onderbuik trekt iets aangenaam samen, ik weet alleen niet of deze gevoelens wel passen bij zijn bezoek. 'Je was er net snel vandoor. Ik heb je helemaal niet horen weggaan.'

Dat klinkt bijna alsof ik een controle krijg. Zou hij ook bang zijn dat ik mezelf weer iets aandoe? Wat ik overigens nooit heb willen doen. Ik nam die pillen ter ondersteuning van mijn eigen gezondheid. Dat het averechts werkte, daar zijn we met z'n allen wel achter gekomen. Ik ben wat dat betreft voorgoed genezen. Van die pillen dan. Mijn buik en mijn hoofd zijn het nog steeds niet met elkaar eens.

'Ik heb "dag" gezegd,' geef ik als sneu excuus voor het feit dat ik praktisch uit Silas' huis ben weggerend. Rivers actie in de keuken was genoeg om kortsluiting in mijn hoofd te veroorzaken, en toen hij even later ook nog naast me ging staan en me complimenteerde met mijn broek, barste er iets in me. Het was niet zozeer het compliment. Silas had ook gezegd 'mooie broek', maar River ging met zijn vinger over de stof en daarmee ook over mijn bovenbeen.

‘Ik wilde eigenlijk vragen of je zin had om een stukje te gaan wandelen.’

‘Wandelen?’

‘Het is nog heerlijk weer,’ antwoordt River verontschuldigend. ‘Of heb je andere plannen?’

‘Nee, eigenlijk niet. Ik wil morgen vroeg op om te gaan leren, maar even een frisse neus is wel lekker.’

‘Daar slaap je ook beter door.’ Hij glimlacht en ik sta mezelf toe even te verdwalen in die ogen van hem. Ze doen me denken aan een zeldzame houtsoort die je alleen vindt in een sprookjesbos. Lichtbruin met koperkleurige spikkels erin.

‘Gaat het, Anne?’ River knipt een keer voor mijn gezicht waarvoor ik weer terug ben in de portiek voor mijn deur. ‘Voel je je goed of ben je duizelig?’

‘Nee hoor.’ Ik schud een aantal keer mijn hoofd. Niet alleen om mijn antwoord te illustreren, mocht hij ineens geen Nederlands meer praten, maar ook om alle verdovende mist uit mijn hersenen te laten verdwijnen. ‘Ik heb gewoon even frisse lucht nodig, en een toilet.’ Mijn blaas heeft definitief het laatste seintje gegeven dat ik me moet gaan haasten. Na wat gepriegel in mijn broekzak waarbij ik mijn sleutel wil pakken en een gevoelig lichaamsdeel wil ontwijken, weet ik mijn deur open te maken en struikel ik mijn woning binnen op weg naar het toilet. Ik ben gelukkig nog net op tijd en met een zucht van verlichting laat ik mijn plas kletteren op het porselein. Het schijnt voor je prostaat beter te zijn om zittend te plassen, maar ik vind die bril altijd zo koud tegen mijn billen aan. Pas halverwege mijn verlossing realiseer ik me dat er iemand mee kan luisteren. Dit is zo gênant. Misschien kan ik me maar beter tot het einde der tijden opsluiten in het toilet.

‘Gaat het niet zo regenen?’ roep ik over mijn eigen geluid heen.

‘Zo te horen valt er al genoeg,’ klinkt het grinnikend vanuit de gang. ‘Is dit echt allemaal van een dag?’

‘Nee, ik hou het een week op,’ mompel ik als ik het toilet uit kom. ‘Zo spaar ik het aantal keer doortrekken uit.’

‘Handig.’ Lachend pakt River mijn jas van de kapstok. ‘Ik zou die maar aandoen, het koelt nog snel af ‘s avonds.’

River heeft zelf zijn blazer vervuild voor een dikke gebreide trui. Het staat hem goed, maar dat is niet de enige reden waarom ik het voel kriebelen in mijn onderbuik.

‘Ben je eerst naar huis geweest?’ Die trui had hij namelijk niet bij zich toen hij net bij Silas was.

River knikt. ‘Ik had onze wandeling van vanmiddag gemist, dus ik dacht: ik ga nog even naar buiten.’

‘Oh.’ Mijn oorzaak-gevolg filosofie is nog niet zo goed onderlegd dat ik er echt iets zinnigs over weet te zeggen, maar het voelt wel als iets bijzonders.

...

Eenmaal buiten ben ik toch wel blij dat ik die jas aanheb, ondanks het feit dat ik het nog een beetje warm heb van ons avontuur in de lift. River had gevraagd of ik het juiste knopje in wilde drukken. Dat ging in mijn hoofd om een of andere reden helemaal mis. Ik moest aan zijn duim in mijn mond denken, de smaak van zijn huid die ik heel graag nog een keer wilde proeven, en het indrukken van het juiste knopje. Uiteindelijk heb ik dus op elk knopje gedrukt waar ik op kon drukken – behalve op het alarm – waardoor we dus op elke verdieping zijn gestopt. River met een geamuseerde glimlach op zijn gezicht, en ik met een rode kop.

Geen idee waar we het over moeten hebben nu we buiten lopen. Er spoken genoeg onderwerpen door mijn hoofd – uiteraard – maar ik kom er op dit moment niet zo goed uit.

‘Abby had zich aardig uitgesloofd in de keuken,’ zegt River ineens. ‘Het was allemaal erg lekker.’

‘Jazeker,’ beaam ik. Alleen over zijn eerste opmerking kan ik iets zeggen. Abby had zich inderdaad uitgesloofd. Of het ook lekker was, weet ik niet, want op die tomaat na heb ik niets gegeten. Niet omdat het er niet lekker uitzag, eten is gewoon mijn ding niet. Vooral niet in gezelschap.

‘Had je geen trek?’

Ik haal mijn schouders op. Kunnen we niet gewoon wandelen? wil ik vragen. De avond vraagt om van genoten te worden. De

schemer is al ingezet, en je voelt de lente in de lucht. Na die regenbui van eerder ruik je gewoon de duinen. Ik hou ervan om hier te wonen, en om hier te wandelen.

‘Is er iets anders aan de hand?’

Voor de tweede keer haal ik mijn schouders op. Deze keer omdat ik mezelf de tijd wil gunnen een goed antwoord te geven. Natuurlijk had ik wel trek, die cheesecake vanmiddag vulde maar eventjes. Thuis begon mijn maag alweer te knorren en bij Abby thuis maakte dat lege gevoel me zelfs een beetje duizelig. Het probleem is dat ik liever licht in mijn hoofd ben, dan pijn in mijn buik heb of – nog erger – moet overgeven.

‘Eten is gewoon niet mijn ding. Ik krijg snel last van bepaalde voedingsmiddelen, en dan is de lol er snel af.’

‘Dus je hebt een vorm van voedselintolerantie?’

‘Ik denk het.’ Net als River steek ik mijn handen in mijn broekzakken. Bij hem ziet dat er best wel comfortabel uit. Zelf vind ik het niet zo lekker lopen, dus haal ik ze er maar weer uit en laat mijn armen een beetje onbenullig langs mijn lijf hangen. ‘Het begon rond mijn dertiende. Het maakte niet uit wat ik at, overall werd ik beroerd van. Volgens een therapeut hing dat samen met de puberteit, maar ik weet niet of het echt daarmee te maken had. Ik hield gewoon weinig eten binnen, en doordat ik zoveel last van eten had, durfde ik uiteindelijk niets meer te eten.’

‘Maar je bent dus wel bij een therapeut geweest?’ River klinkt een beetje als een arts die een beeld van zijn patiënt probeert te krijgen. Ik vraag me af of hij weet hoe sexy hij nu klinkt.

‘Ik ben op van alles getest en heb ook echt bij tig therapeuten en artsen gelopen. Van diëtist tot een heilige stenenlegger.’

River moet erom lachen. Het klinkt leuk zo in de vrije natuur en ik doe met hem mee. Ik weet ook wel wat hij denkt, en waar hij uiteindelijk naartoe wil.

‘Uiteindelijk kwamen ze tot de conclusie dat het een psychische oorzaak had,’ leg ik uit. ‘Ik at praktisch niets meer uit angst om over mijn nek te gaan, waardoor ik uiteindelijk door de stress alsnog over mijn rochel ging. Zelfs van water ging ik kokhalzen. Na de nodige therapie ging het wel weer beter en tijdens mijn

studie geneeskunde had ik er nauwelijks last van, tot mijn coschappen. Gelukkig hield ik nog wel mijn eten binnen, maar die darmkrampen waren vreselijk. Door die laxeerpillen was het nog enigszins uit te houden.'

'Met een holle pijp het gat in de dijk dichten, noemen we dat.'

'Ik at tenminste weer.' Alleen het noodzakelijke en hetgeen waarvan ik zeker wist dat ik er geen last van zou krijgen. Een heel beperkt lijstje, kan ik je wel vertellen. 'Het rotte is,' verzucht ik. 'Om aan te komen, ga je punten tellen. Zodat je weet dat je aan je minimale hoeveelheid per dag komt. Daar word je best handig in.'

'Dus je weet precies wat je moet eten om overeind te blijven staan?'

'Klinkt allemaal best sneu, hè?'

River geeft een soort hum-geluid als antwoord. In een droomscenario zou hij beweren dat ik geweldig ben en dat hij alles gaat doen om me beter te maken, maar dit is de realiteit en wat we allebei nu niet hardop zeggen omdat we het waarschijnlijk allebei niet durven te bevestigen, is dat ik een stoornis heb. *Een eetstoornis*. En dat alleen ik de sleutel ben tot het slot dat ik ook zelf heb gecreëerd. Ik weet alleen niet hoe ik ervan afkom. Of ik er ooit van afkom. Het lijkt wel alsof het iets in me is. Iets wat mij 'Anne' maakt.

'Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Bijna achtentwintig,' antwoord ik verbaasd. 'En jij?'

'Vijfendertig.'

'Ouwe zak,' grinnik ik.

'Overambitieuze jonge pup,' kaatst River terug. 'Wie is er nou bijna neurochirurg op jouw leeftijd? Dan heb je knetterhard gewerkt, volgens mij. Diepe buiging voor jou, want dat is echt heel knap.'

Ik gloei. Van ongemak en van trots. Het is een hele prestatie, dat weet ik ook wel. Maar zo zie ik het dus nooit. Het is gewoon iets wat zo is gebeurd. 'Nog twee jaar en dan ben ik klaar,' zeg ik zo verwaand mogelijk. Rivers lach rolt weer om me heen.

'In dat geval,' zegt hij al lachend, 'heb je wel een ijsje verdiend als beloning.'

‘Verrassend,’ grinnik ik. Natuurlijk had ik al ontdekt dat we zijn favoriete route liepen.

Door het duin, achter de kerk langs, voorbij het voetbalveld en dan kom je zo uit op de boulevard naast een ijsdentje. Als we ’s avonds gaan wandelen, lopen we altijd deze route.

We nemen onze standaard bestelling. River chocola met aardbei en ik limoen en munt. Omdat ijs eten en wandelen geen goede combinatie is gebleken in het verleden, kiezen we een bankje uit om zo over de zee naar de verre horizon te staren. Het is een uitzicht waar ik altijd van kan genieten. Het geeft een bepaalde vorm van vrijheid, alsof alle opties nog open zijn en er van alles kan gebeuren. Op het water zijn nog een aantal suppers bezig, en een tweetal surfers.

‘Dus jouw ex-bonuszoon surft ook,’ vraag ik voorzichtig. Ik wil geen verhoor starten. Ik ben gewoon nieuwsgierig met een dubbele bodem, want ik wil gewoon heel graag Rivers relationele status weten. ‘Heb jij hem aangestoken met dat virus?’

‘Ik vrees het wel,’ lacht River. ‘Eden is er dol op. En hij is ook echt goed.’

‘Is je ex dan een stuk ouder dan jij?’ Ik neem snel weer een likje van mijn ijsje om niet de indruk te wekken dat ik hem aan het uithoren ben. River lijkt het niet echt te vervelend te vinden dat ik het vraag.

‘Sjoerd en ik schelen ruim negen jaar. Hij was net negentien toen hij vader werd van Eden. Het was niet gepland, want hij had geen relatie met Edens moeder.’

‘En Sjoerd is dan jouw ex-partner.’

Oh, wat een open deur, Anne.

‘Sjoerd is inderdaad mijn ex-partner.’ Nu is het River die snel een hap neemt van zijn ijsje. Hij neemt ook echt een hap. Ik zie nog net hoe zijn hele mond het bolletje ijs voor een deel omsluit. Langzaam trekt hij het ijsje weer terug, en ik weet nou niet zo goed waarom alles in me in een soort *frezestand* gaat. Ik lijk net zo’n tekenfilmfiguurtje dat halverwege zijn beweging wordt bevroren.

‘En Sjoerd is dus een man?’ zeg ik uiteindelijk als mijn tong